

Uit de pastorie – week 41 2024

Wat achter ons ligt

Het was maandag precies een jaar geleden dat Hamas zijn brute inval in Israël deed. Nog steeds is de helft van alle gijzelaars die toen werden meegevoerd spoorloos. In de oorlog die volgde, is gebleken dat Hamas niet geeft om het lot van het volk van Gaza. Het verbergt zijn demonische netwerk onder het onschuldige volk, scholen en ziekenhuizen. Hezbollah doet het in Libanon trouwens niet anders. Zo taai is de haat tegen de God van Israël. Ze geeft niet op, al weet ze dat ze het zal verliezen. Zo tekent de Heilige Geest in het boek Openbaring de demonische taaiheid van de duivel. Tot aan zijn ondergang toe vecht het beest tot bloedens toe tegen het werk van God. Hoe dwaas en verblind kun je zijn... Als christelijke gemeente weten we ons hierbij intens betrokken. Niet alleen vanwege de verbondenheid met Israël, maar ook omdat de haat tegen Israëls God zich keert tegen de gemeente van Jezus Christus. De kerk die deelt in de verkiezing en het verbond van Israël, deelt in deze wereld ook in het lijden van Israël. Dat lijden nam de afgelopen decennia hand over hand toe. Velen zeggen: als de boze machten ooit Israël uitgeroeid zouden hebben, is de kerk aan de beurt.

Nu wordt dit lijden van de kerk al in het Nieuwe Testament voorzeggd. Kernwoord in de oproep aan de gemeente is dan steeds het woord 'volharding'. Ik kijk naar Israël. Het houdt de strijd gaande en weigert een akkoord met hen die op Israëls vernietiging uit zijn. Velen in deze wereld snappen deze starre houding van Israël niet, verwijten Israël deze houding ook. Zelf krijg ik het ook niet klein dat er zoveel onschuldige slachtoffers vallen – al zie ik hen meer als de slachtoffers van Hamas en Hezbollah dan als de slachtoffers van Israël. Maar die volharding...die raakt me. Een vastbeslotenheid om niet toe te geven aan de verleiding van een wapenstilstand, een gevaarlijke vrede. Die oproep kennen wij toch ook uit het Nieuwe Testament? Wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden (Matth.10:22). En spreekt Paulus in de Efezebrief niet over de geestelijke wapenrusting die we (in zijn geheel!) moeten aantrekken? Daar liggen dringende vragen aan het westerse, en ook het Nederlandse christendom. We hebben ons meer met de tijdgeest verzoend dan goed voor ons is. Een massale afval is zich aan het voltrekken, een afval die heel onzichtbaar en diep in het hart als een haarscheurtje begint. De strijd rond Israël wekt ons ook als christelijke gemeente op om de geestelijke strijd te voeren, niet tegen vlees en bloed, maar tegen de machten en overheden in de lucht. Die strijd voeren wij onder de belofte van de Heilige Geest. Hij verbindt ons zó aan Christus en Zijn genade dat wij moed, kracht en inzicht ontvangen om staande te blijven in de strijd.

Ik begreep dat ds. Post zondagmorgen een mooie en duidelijke preek over Psalm 83 heeft gehouden. Hoe actueel is zo'n onbekende Psalm ineens! Dan blijkt ook maar weer dat we als christelijke gemeente geen enkele Psalm tussen haken kunnen zetten omdat hij er niet meer toe doet sinds de Heere Jezus gekomen is. Alle Psalmen blijven meedoen in het geloof en de eredienst van de gemeente die Jezus Christus belijdt.

De avonddienst ging over het derde gebod. De Heere is niet zuinig mét namen: in de Bijbel heeft Hij (naar zeggen) 99. Dat tekent Zijn veelzijdigheid en onuitsprekelijke rijkdom. Maar Hij is tegelijk wel zuinig óp Zijn namen, zeker in die ene Naam waarin al Zijn namen worden samengevat: HEERE. Het is de Naam Die getuigt van Zijn verbondstrouw, van Zijn reddende genade, van Zijn heilige onvergelykbaarheid. Het is de Naam waarop Israëls geloof zich richt, zoals in de woorden van Psalm 124:8 (die wij uit het votum kennen): Onze hulp is in de Naam van de HEERE. En in

Psalm 33 zingen wij 'omdat wij op Zijn Naam vertrouwen, die Naam zo heilig, groot en goed'. In het Nieuwe Testament spitst die Naam Zich toe op de Naam boven alle namen: Jezus Kurios. Een ieder die die Naam zal aanroepen, zal zalig worden. Dat de Heere zuinig is op Zijn Naam, betekent voor ons dus niet dat wij zuinigjes met Zijn Naam moeten omgaan. Integendeel: de Bijbel spoort ons aan om deze Naam in een heilig en vrijmoedig ontzag te gebruiken. De Naam van God geeft hoop, troost, redding en vergeving voor wie de Heere bij Zijn Naam aanroepen. Laten we Hem dan ook niet verzwijgen – waardoor anderen veel meer ruimte krijgen om Gods Naam te misbruiken. Zijn Naam moet eeuwig eer ontvangen!

Wat voor ons ligt

Zondagmorgen hoopt ds. Codee uit Zwolle voor te gaan. Zelf steek ik het IJsselmeer over om in het verre Wieringerwaard te preken. Als ik over de dijk tussen Lelystad en Enkhuizen rijd, probeer ik me voor te stellen hoe het was toen de Zuiderzee nog bestond. Hoe links en rechts botters voeren, ook de EB's uit Elburg, de netten uitgeworpen om met een rijke oogst aan vis terug te keren tot de haven. Als ik de boeken van Eva Vriend lees, besef ik ook dat er links en rechts nog heel wat wrakken in de IJsselmeerbodem moeten liggen. Hoeveel schepen zijn er niet vergaan, hoeveel vissers zijn er niet verdronken?

In de avonddienst komt het vierde gebod aan de orde. Nadat de Heere in het 3^e gebod duidelijk maakte hoe zuinig Hij is op Zijn Naam, maakt Hij in het 4^e gebod duidelijk dat Hij even zuinig is op Zijn dag. Het lijkt er echter op dat dit 4^e gebod het meest bediscussieerde gebod in de kerkgeschiedenis is geworden. Naast de discussie over verschil en overeenkomst tussen sabbat en zondag (en daarmee dus ook de discussie of het sabbatsgebod rechtstreeks uit te leggen valt als een zondagsgebod) zijn er tot op vandaag de discussies over wat je op zondag wel en niet mag doen. Soms zijn dat discussies binnen gezinnen en gemeente, soms zijn het politieke en maatschappelijke discussies. Dat zijn geen overbodige discussies, maar: de kern van de zondagsviering is de belijdenis dat Jezus Christus is opgestaan uit de doden. Hij is de Kurios, de Heere. De zondag bepaalt ons erbij dat Christus (zoals zondag 1 zegt) ons van de heerschappij van de duivel verlost, ons van onszelf onteigent en ons tot Zijn eigendom maakt. Wat een bevrijding! De zondag zet dan ook de toon voor het nieuwe leven, het leven door de Heilige Geest van Christus: een leven dat niet door de zonde of door mijn eigen vlees bepaald en gericht wordt, maar door de liefdevolle toewijding en gehoorzaamheid aan Hem Die ons redt van nood en dood. Waar we verslappen in de viering van de zondag, verslappen we in de gemeenschap met Christus. Waar we de zondag, mét de erediensten, leren zien als geschenken van de Heere om ons wekelijks aan Hem te verbinden, daar groeien we geestelijk van. Dat is misschien wel een mooie insteek voor zondagavond: hoe de zondag een middel kan zijn voor de geestelijke groei in Christus. Hopelijk komen dan een heleboel discussies tot een duidelijke conclusie en tot een aangename rust.

Ten slotte

Mede namens mijn vrouw een hartelijke groet in de Heere.

Uw A.J.M.